

Παναγιώτης Μαυροειδής

Η συντριπτική πλειοψηφία του κόσμου, αυτές τις μέρες και για λίγες μέρες ακόμη, δηλώνουν και είναι χαρούμενοι. Όχι για τους ίδιους λόγους. Πολλοί δηλώνουν χαρά για την κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ (με ΑΝΕΛ) και την προσμονή κάποιας άμεσης ανακούφισης με την πολιτική που θα εφαρμόσει. Άλλοι, οι περισσότεροι, χαίρονται που έφυγαν οι ακατανόμαστοι, χωρίς να περιμένουν ιδιαίτερα πράγματα από το ΣΥΡΙΖΑ. Ίσως κάτι παραπάνω και από το άθροισμα όλων αυτών χαίρονται να βλέπουν τα ξινισμένα του Πρετεντέρη.

Πέρα όμως από την γενική αίσθηση, **τι αξία έχει η πολιτική μεταβολή που συντελείται** αυτές τις μέρες;

Πολύ μεγάλη κατά τη γνώμη μας. Και αυτό δεν έχει να κάνει με την εκτίμηση για την πολιτική και το πρόγραμμα του ΣΥΡΙΖΑ. Το πώς θα πορευτεί το ξεκαθάρισε ο Πρόεδρός του στην πιο χαρούμενη για αυτόν στιγμή της ομιλίας του στα Προπύλαια το βράδυ των εκλογών: “Αποκλείουμε τόσο την αμοιβαία καταστροφική ρήξη, όσο και την υποταγή”. Ο φανταστικός τρίτος δρόμος προς το παρόν περνάει μέσα από τον Ντράγκι και τον Καμμένο...

Αλίμονο όμως αν η **δυναμική των πραγμάτων** και των εξελίξεων περιοριζόταν στην αναγκαστική έκφρασή τους μέσα από τις υπάρχουσες κομματικές και άλλες μορφές του κάθε φορά δοσμένου πλαισίου. Στην πραγματικότητα έχει διαμορφωθεί έξω από αυτές, αλλά και τις υπερβαίνει. Τα κόμματα ή οι άλλοι θεσμοί δεν αποδεικνύονται μόνο θεσμοί χειραγώγησης σε ένα πολιτικό σύστημα τυπικής δημοκρατίας. Συμβαίνει συχνά και το **αντίστροφο**, δηλαδή, υπό προϋποθέσεις, μετατρέπονται στα εκάστοτε **εργαλεία** που ο κόσμος χρησιμοποιεί για να υπογραμμίσει την παρουσία του. Όχι για πάντα και όχι χωρίς όρους...

Ο κόσμος ψήφισε ΣΥΡΙΖΑ θέλοντας να αρθρώσει δύο λέξεις: **ΟΧΙ** και **STOP**. Όχι σε ΑΥΤΗΝ την πολιτική που μαυρίζει τη ζωή. STOP στη συνέχιση και εμβάθυνση της σφαγής.

Όχι δε πετάμε στα σύννεφα, ούτε χαϊδεύουμε κανένα, ούτε γινόμαστε μετά Χριστό προφήτες. Είναι πράγματι αδύναμα και ασχημάτιστα δύο βασικά πράγματα στη σκέψη τούτης της

βουβής λαϊκής πλημμυρίδας.

Ποιο ακριβώς είναι το **ΝΑΙ** σε μια άλλη πολιτική κατεύθυνση;

Πόσο δυνατό είναι το **ΕΜΠΡΟΣ** να επιβάλλουμε ένα άλλο δρόμο;

Κάπου ανάμεσα στο άμεσο της **ΑΝΑΚΟΠΗΣ** και το πιο απαιτητικό της **ΑΝΑΤΡΟΠΗΣ**, η εκτός και αριστερά του ΣΥΡΙΖΑ αριστερά, αποδεικνύεται συμπαθής αλλά δυσάρεστη στις επισημάνσεις της, σωστή αλλά ασήκωτη. Κρατάμε και τις δύο εικόνες.

Σε αυτούς που επενδύουν πολλά σε μια κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ "έστω και με τον Καμμένο και βλέπουμε", προστίθενται πολύ περισσότεροι, με άλλες σκέψεις.

Ο "σκοτωμένος" κόσμος ψήφισε για να φύγουν οι κυβερνώντες. **Ψήφισε με οργή** για το μαύρο που είχαν ρίξει στη ζωή του. Αλλά και **με διάθεση εκδίκησης** για τις απολύσεις, τις περικοπές στο μισθό, τα χημικά, την αλαζονεία της εξουσίας. Και όλοι αυτοί οι προσβεβλημένοι άνθρωποι, όσοι αισθάνθηκαν ανημπόρια όταν δεν μπορούσαν να σταματήσουν τα μέτρα, τώρα χαίρονται. Αυτό θέλει σεβασμό.

Ο λαός χρησιμοποίησε το εργαλείο του ΣΥΡΙΖΑ για να κοπανήσει στο κεφάλι το κυβερνητικό αληταριό. Είναι άδικο να χρεώνουμε σε όλους κοινοβουλευτικές αυταπάτες ή ότι θεοποιούν το ρόλο της κυβέρνησης. Για τους περισσότερους ισχύει, αλλά υπάρχει πολύς κόσμος που δεν έχει σε υπόληψη ούτε περιμένει να σωθεί από μια κυβέρνηση. Όμως, ήξερε πολύ καλά ότι οι προηγούμενοι ήθελαν και παρά-ήθελαν την κυβέρνηση, ως την κουτάλα με τα ζουμιά, αλλά και για το κύρος, τη δυνατότητα να κορδώνονται ως άρχοντες. **Αφαιρώντας την, ήθελαν να τους πονέσουν.** Και αυτό θέλει επίσης σεβασμό.

Τα αστικά κόμματα έχασαν την κυβέρνηση, αλλά δεν καταποντίστηκαν. Το σκληρό μπλοκ δεξιάς/ακροδεξιάς των ΝΔ, ΧΑ, ΛΑΟΣ, έχει μια αθροιστική υποχώρηση περίπου 2,5 %. Ο ΣΥΡΙΖΑ ανεβαίνει περίπου 8,5%, **αφενός** με την άλωση της κεντροαριστεράς των ΠΑΣΟΚ, Κίνημα ΓΑΠ, ΔΗΜΑΡ, ΟΙΚΟΛΟΓΟΙ, που υφίστανται καταβράθρωση και **αφετέρου** με το στρίμωγμα της αντιμνημονιακής δεξιάς των ΑΝΕΛ, που σώθηκαν, αλλά με σημαντική πτώση.

Τα αριθμητικά αυτά δεδομένα δεν αποδίδουν όλες τις τάσεις.

Αποτελεί σημαντικό στοιχείο **η ενίσχυση της ταξικής κοινωνικής πόλωσης**. Μια ματιά στην ταξική/γεωγραφική κατανομή της ψήφου, βοηθά να κατανοηθεί αυτό. Βούλιαξε η **ΝΔ** στις εργατικές γειτονιές των πόλεων. Επίσης, η σχετική συγκράτηση της ΝΔ δεν είναι άσχετη από την εξαφάνιση των λοιπών κολαούζων: **Η ΝΔ αναδεικνύεται η κυρίαρχη, η**

πιο αποτελεσματική δύναμη εκπροσώπησης των αστικών συστημικών συμφερόντων καθώς και της λεγόμενης “ευρωπαϊκής στρατηγικής”.

Αξιοσημείωτο είναι ότι αυτή τη φορά ο ΣΥΡΙΖΑ δεν ενισχύεται με απορρόφηση δυνάμεων από τα αριστερά του, αλλά, αντίθετα, έχει απώλειες προς τα εκεί.

Παρά το γεγονός της καταγραφής μιας ελπιδοφόρας τάσης ανόδου τόσο για την ΑΝΤΑΡΣΥΑ όσο και για το ΚΚΕ, παραμένει το ζήτημα του αρνητικού συσχετισμού για την αντικαπιταλιστική και κομμουνιστική αριστερά.

Το ερώτημα είναι: **τι κάνουμε τώρα;**

Τώρα αρχίζει η **ενδιαφέρουσα περίοδος.**

Αλίμονο, αν χαρακτηρίσει τις δυνάμεις της μαχόμενης αριστεράς, η **λογική της παθητικής αναμονής**: Να περιμένουν να στραβοπατήσει ο ΣΥΡΙΖΑ για να αμολούν και από μια καταγγελία. Είναι μια **νεκρή στάση** αυτή. Είναι το **συμμετρικό ανάλογο** της στάσης παράδοσης στη δεξιά γραμμή και πολιτική του ΣΥΡΙΖΑ που εκφράστηκε πριν τις εκλογές ως “κριτική στήριξη” και τώρα, μετά τις εκλογές, θα επιστρέψει με τη γνωστή μπακάλικη λογική “στηρίζουμε τα θετικά, αποκρούουμε τα αρνητικά”.

Ο **ΣΥΡΙΖΑ** κυριολεκτικά θα βρεθεί προ των ευθυνών του με την προσδοκία του κόσμου για αλλαγή σελίδας και ανατροπή της κοινωνικής καταστροφής, να ασκεί πίεση στις πιρουέτες του μεταξύ Ντράγκι και ΣΕΒ. Η τόσο εύκολη συνεργασία με τους ΑΝΕΛ, με τις ευλογίες του Αρχιεπισκόπου, φανερώνει την εκ των προτέρων ειλημμένη επιλογή προσαρμογής της κυβερνητικής προγραμματικής πολιτικής του στα ελάχιστα δυνατά στοιχεία, χωρίς ρήξεις με το πλαίσιο του κεφαλαίου, της ΕΕ και της ένταξης της Ελλάδας στο ιμπεριαλιστικό πλαίσιο. Άρα και χωρίς ουσιώδες αποτέλεσμα...

Η συζήτηση για το “αν θέλει ή αν μπορεί” ο ΣΥΡΙΖΑ με βάση το πρόγραμμα, τις δεσμεύσεις κλπ, λογικά κυριάρχησε στη συζήτηση την προεκλογική παρέμβαση.

Τώρα, όντως ήδη στην “επόμενη μέρα”, η συζήτηση θα πρέπει εκ των πραγμάτων να **αναδιαταχθεί**. Κρατάμε την εκτίμηση για το πρόγραμμα, αλλά μετράμε και τις πράξεις.

Οι εργαζόμενοι προσδοκούν και απαιτούν. Η αναμονή και η ανάθεση δεν ήταν και δεν είναι χωρίς όρους. Η ενίσχυση της **κοινωνικής απαιτητικότητας** από μεριάς των μαχόμενων δυνάμεων της αριστεράς πρέπει να είναι το ευρύτερο βάθρο για μια νέα αυτοπεποίθηση του

λαϊκού παράγοντα και την αναγκαία **εργατική λαϊκή αντεπίθεση**.

Το ΚΚΕ- μυρίζει από μακριά- θα επιδιώξει να αποδειχθεί το αλάθητο του δασκάλου με μονότονες παρεμβάσεις του τύπου “θυμάστε που το ΚΚΕ σας έλεγε αυτό και εκείνο για το ΣΥΡΙΖΑ; Να, που δικαιωνόμαστε!”. Αλλά τι να σου κάνουμε, ήσουν κουτούτσικος...

Ούτε θα ωφελήσει ιδιαίτερα μια αλαζονική λογική του τύπου: “Έλα τώρα, ας πρόσεχες. Δεν κάνει **τώρα** πίσω ο ΣΥΡΙΖΑ, τα είχε πουλήσει **νωρίτερα** και εσύ δε ήθελες να το δεις...”.

Η πολιτική αυτοτέλεια της αντικαπιταλιστικής αριστεράς, η σαφής άρνηση ταύτισης με μια διαχειριστική δεξιά κυβερνητική πολιτική των ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ που ελλοχεύει τον κίνδυνο απαξίωσης της αριστερής πολιτικής γενικά, θα μετρηθεί με συγκεκριμένο τρόπο: Με το **αν αυτή η πολιτική ηττηθεί προς τα αριστερά**, με μετασχηματισμό της πολιτικής συνείδησης και της κοινωνικής πρακτικής του κόσμου σε **κατεύθυνση ανατροπής και όχι απογοήτευσης**, σιχτιρίσματος ή παρατεταμένης απάθειας με τη λογική “και αυτοί, και γενικά, όλοι ίδιοι είναι”.

Τούτο, έχει τρεις αλληλένδετες προϋποθέσεις.

Η **πρώτη** συνδέεται με **μια θετική, απαιτητική, ενεργητική παρέμβαση, σε μια ενωτική συγκρότηση και αντεπίθεση του εργατικού και ευρύτερου λαϊκού κινήματος**, από την πρώτη μέρα και στις “100 πρώτες μέρες”.

Είναι εκ των ουκ άνευ η διεκδίκηση του στόχου για **ανατροπή της οικονομικής ληστείας** της εργατικής τάξης (πτώση μέσου συνολικού εισοδήματος πάνω από 30%, κατάργηση 13/14^{ου} μισθού σε δημόσιο/συντάξεις), με αφετηρία την επιστροφή των μισθών και των συντάξεων στα επίπεδα του 2009, αλλά και την κατάργηση των πρόσθετων καναλιών αφαίμαξης του εργατικού εισοδήματος (“εισφορά αλληλεγγύης”, αυξημένοι έμμεσοι φόροι κλπ). Εδώ εντάσσεται και η **απαίτηση για παροχή διπλάσιου επιδόματος ανεργίας και σε όλους τους ανέργους**, αντί του 15% περίπου που λαμβάνει σήμερα ενίσχυση.

Με την ίδια λογική πρέπει να τεθούν ανάλογοι στόχοι, όπως η **άμεση μείωση του χρόνου εργασίας** αλλά και της ηλικίας εξόδου στη σύνταξη, απαραίτητος όρος για προσλήψεις και “δουλειά με όλα τα δικαιώματα” στη νεολαία.

Ίσως ακόμη πιο κρίσιμο είναι το ζήτημα της ανατροπής όλου του **θεσμικού πλαισίου που γενικεύει ελαστική και προσωρινή εργασία**, μαζί με το άμεσο μέτρο του

πολλαπλασιασμού του κόστους για την υπερωριακή εργασία.

Δεν είναι λιγότερο ζωτικοί, στόχοι χωρίς άμεσο οικονομικό αντίκρισμα όπως η **άμεση κατάργηση του ΤΑΙΠΕΔ**, μιας Ανώνυμης Εταιρείας, στο ενεργητικό της οποίας εγγράφηκαν σε μια νύχτα λιμάνια, αεροδρόμια, δρόμοι, ακτές, οικόπεδα, ενέργεια, νερό κ.λπ.

Η **μαχητική ριζοσπαστική μορφή διεκδίκησης** μπορεί και πρέπει να δώσει υπόσταση και **αξιοπιστία** στον αγώνα αυτό. Η επανακατάκτηση της **ΕΡΤ** από τους ίδιους τους εργαζόμενους, η “εμφάνιση” των “**διαθέσιμων καθηγητών**” δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης να πιάσουν δουλειά στα σχολεία τους ή μια μεγάλη συνέλευση αγώνα με απόφαση για κατάληψη και ακύρωση του ξεπουλήματος του **πρώην αεροδρομίου στο Ελληνικό**, ίσως δίνουν κάποιες ιδέες.

Ο **δεύτερος** αναγκαίος άξονας είναι η **ενωτική προβολή ενός ευρύτερου πολιτικού σχεδίου ρήξης και ανατροπής με βασικούς πυλώνες της μαύρης πολιτικής**, που από τα πράγματα θα μπουκ στην ημερήσια διάταξη τις αμέσως επόμενες μέρες.

Η **άρνηση συνέχισης των μνημονίων με τη μορφή “προγράμματος”**, είναι ένα σημαντικό ορόσημο στην αντιπαράθεση με κάθε κυβερνητική κίνηση σε αυτή την κατεύθυνση. Αυτό σε ένα μήνα το πολύ θα κριθεί!

Η **διαγραφή του χρέους και η κατάργηση των δανειακών συμβάσεων**, θα τεθεί επί τάπητος, εν μέσω των αδιέξοδων προσανατολισμών για “διαπραγμάτευση” με στόχο την παράδοση στους δανειστές, δηλαδή την ΕΕ.

Η προβολή του στόχου για ρήξη και την έξοδο από την ευρωζώνη και την ΕΕ, θα κερδίσει έδαφος αν διεκδικηθεί άμεσα η **ακύρωση του Δημοσιονομικού Συμφώνου Σταθερότητας από την νέα ελληνική Βουλή**. Ποιος άλλος άλλωστε θα μπορούσε να ήταν ο δρόμος για “εξαίρεση του προγράμματος Δημοσίων Επενδύσεων από το Πρόγραμμα Σταθερότητας”, που επαγγέλλεται ο ΣΥΡΙΖΑ;

Το **τρίτο** πεδίο δοκιμασίας μιας πολιτικής λογικής εργατικής λαϊκής αντιπολίτευσης και αντεπίθεσης για την ανατροπή, είναι αυτό της **συγκρότησης ενός πολιτικού μπλοκ δυνάμεων της ανατροπής** που θα διεκδικούν να δώσουν δυναμική και να κατοχυρώνουν την **ανεξαρτησία** αυτής της κατεύθυνσης. Ανεξαρτησία από την αστική πολιτική και την ΕΕ, ανεξαρτησία από τη μετατροπή της απλά σε διαπραγματευτικό χαρτί της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ ή από τα παίγνια της δεξιάς και ακροδεξιάς αντιπολίτευσης που αργά ή

γρήγορα θα εμφανιστεί. Είναι η πιο σκληρή πλευρά από όλες. Προϋποθέτει ισχυρή αντικαπιταλιστική επαναστατική αριστερά, βήματα στην σταθεροποίηση και διεύρυνση της πολιτικής συνεργασίας που έχει κατακτηθεί, αλλά και άσκηση ενωτικής πίεσης προς το ΚΚΕ και αριστερές τάσεις του ΣΥΡΙΖΑ να συμβάλλουν σε ένα μέτωπο κοινής δράσης και ανατροπής.

Μπαίνουμε στην πιο **ενδιαφέρουσα φάση** του κύκλου που έχει ανοίξει με τη λαϊκή αντίσταση από το 2010.

Δεν τα έχουμε καταφέρει όπως θα έπρεπε να φιλοδοξούμε.

Δεν αναζητούμε άλλοθι, δεν τα ρίχνουμε σε άλλους, δε σταυρώνουμε τα χέρια.

Η αντικαπιταλιστική αριστερά κρίνεται στο αν τολμά να κάνει τολμηρές τομές στην πολιτική της τακτική, ακριβώς επειδή ορίζεται από την επαναστατική της στρατηγική: **Θέλουμε να νικήσει ο κόσμος της εργασίας, να κερδίσει τη μάχη ο λαός, να μετατρέψουμε το ρήγμα σε επαναστατική τομή βάθους.**